

уста речъ още дѣто не изрече,
усниа дѣто още се не смей.

Обичамъ туй което е въ зорите:
на тъмна нощъ купена за денѣтъ;
на плодѣтъ соня, койла заглъ корнѣте
зрей — не излъгаѣ никому вѣнустѣ.

Обичамъ туй което се намира
на полнѣга на пѣтъ и крѣстостѣтъ,
и своѣта целъ не въ оноа намира
кото други своя целъ зовѣтъ.

Обичамъ туй което во живота
само твори се за живота свой —
за да не никне нѣага отъ Голготѣа:
„Зашо си не оставилъ, Боже мой!“

НЕЗНАЙНИКЪ

Внѣтърѣ вѣнѣ и стѣнѣ и плаче,
мѣкѣе, смири се и пакъ избухѣ,
тропа на прозорци и по вратѣ,
кѣточе просѣише повелѣнѣ сирѣче.

Внѣтъръ — невнѣтъръ е. Мина година,
мина и друга и трѣта, бѣлѣ чѣтъ
минава . . . То е незнайника клѣтъ,
въ бѣшинѣтъ край който мина на чунѣбина.

Чуденъ бѣ неговѣа образъ и чудни
думѣта дѣто говорѣше той.
Своите въ него не виѣахѣ свой,
не проуѣаха го разумѣи судѣни.

Думѣта тихи и дивни и страшни —
сѣнаѣше трѣпетъ сѣруѣаго отъ тихѣ,
аѣ ни волята спѣраѣше страхъ,
ребѣскѣта чувства и смѣхѣа домашни.